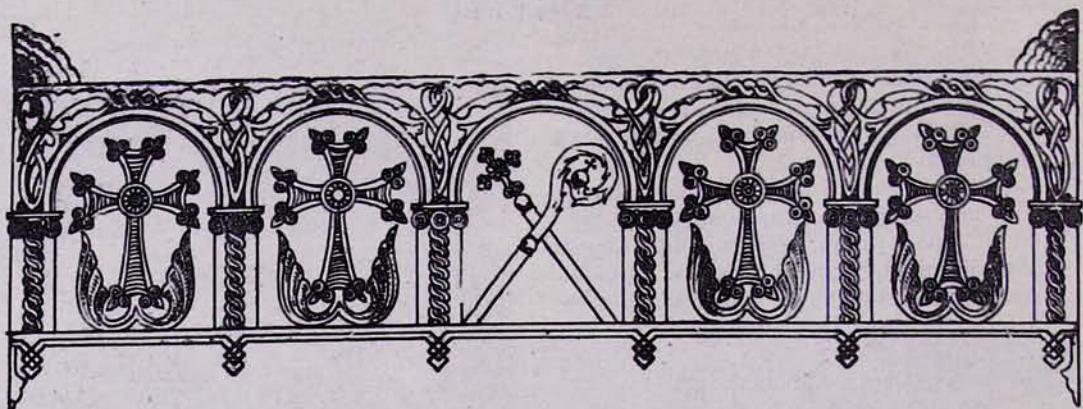

ԱՄՍՎԵՐՋԻ ՀԱՆԴԻՍՈՒԹՅՈՒՆ ՀՈԳԵՎՈՐ ԺԵՄԱՐԱՆՈՒՄ

Հունիսի 17-ին՝ շաբաթ օրը, ժամը 12-ին, հոգևոր ճեմարանի հանդիսության սրահում տեղի ունեցավ 1966—1967 ուսումնական տարվա ամսվերջի հանդիսությունը:

Հոգևոր կրթական այս նվիրական հաստատության ներքո հավաքվել էին մի անգամ ևս ուսանող ու դասախոս՝ իրենց պարտականությունը կատարած մարդկանց արդար հպարտությամբ և խաղաղ խղճով, փակելու համար ուսումնական հոգևոր ու բարոյական արդյունքներով, բարի աշխատանքներով անցկացրած մի տարի:

Որոշյալ պահին ժամանում է Վեհափառ Հայրապետը՝ շրջապատված Մայր Աթոռի եպիսկոպոսներով, Գերագույն հոգևոր խորհրդի և Վերստուգիչ հանձնաժողովի անդամներով, հյուր մտավորականներով և պաշտոնական այլ անձնավորություններով:

Վեհափառ Հայրապետի մուտքը սրահ ողջունվում է հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմի, ուսանողների և բոլոր ներկաների ծափահարություններով:

Հանդիսությունը սկսվում է Հայկական ՍՍՀ պետական հիմնի նվագով և հոգևոր ճեմարանի քայլերգով:

Այնուհետև հանդեսի բացումը կատարում է հոգևոր ճեմարանի վերակացու արժ. տ. Նշան քհն. Բեյերյանը:

Ամսվերջի հանդիսությունը բաղկանում էր երկու մասից. գեղարվեստական բաժին և տեսչական տեղեկագրի ընթերցում ու մրցանակաբաշխություն:

Գեղարվեստական բաժնում ելույթ ունեցան ճեմարանի ուսանողները՝ իրենց երգե-

րով, արտասանություններով, նվագով, այդ թվում՝ ճեմարանի երգչախումբը, երաժշտության դասատու Խորեն Մելխանաջյանի ղեկավարությամբ, կատարեց Կոմիտասի «Քաղհան»-ը, «Գութանի երգ»-ը, Գ դասարանի ուսանող Ղազարոս Կյուրեղյանը արտասանեց Խրիմյան Հայրիկի «Ցանք»-ը, Ա լսարանի ուսանող Հովհ. Գրվրգյանը՝ Զավեն Սյուրմեյանի «Ասացված ծառ տնկելու առթիվ», Բ դասարանի ուսանող Խաչիկ Խաչատրյանը՝ Մարո Մարգարյանի «Երգ Երևանին», և Գրիգոր արկ. Բունիաթյանը՝ Պարույր Սևակի «Այր մի Մաշտոց անուն», Ա լսարանի ուսանող Արարատ Գալստյանը՝ դաշնամուրի վրա նվագեց Ա. Տիգրանյանի «Տուն արի»-ն, և Գ դասարանի ուսանող Վարդան Տյուլլեկյանը՝ «Մալքապար» (վալս):

Հանուն հոգևոր ճեմարանի ուսանողության Բ լսարանից Սասուն արկ. Վարդանյանը ընթերցեց, երախտագիտության զգացմունքներով գրված, հետևյալ շնորհակալական ուղերձը՝ Վեհափառ Հայրապետին ուղղյալ.

«Լուել եմ զանգերը, էլ չեմ հնչում, էլ չեմ կանչում մեզ դասի:

Ցանքսն ու հունձքը ավարտված է:

Եվ մե՛նք՝ ուսանողներս, վաստակած, և դո՛ւք՝ դասախոսներդ, վատնած, եկել ենք հիմա մեր չկիսվող բերքը կիսելու:

Հոգևություն կա մեր և Ձեր դեմքերին, շարժումների մեջ, ծափսների ծալքերում անգամ: Մեր աստարաններն էլ եմ հոգնել, գրքերը՝ նույնպես: Լսարաններում հոգնու-

Հոգևոր ժեմարանի սեղանատունը

թյան փոշի է իջել: Սակայն դա մոռացումի, վատնումի հոգնությունը չէ, այլ տքնումի, հատնումի:

Այդպես իրիկնամուտին հոգնած հնձվորը կծպտա՝ իր հնձած արտը դիտելով: Այդպես դադարած ու հուսալից սերմնացանը կօրհնի իր հոգնությունը՝ հուռթի հասկերով ոսկեշող ծփանքով արբած: Այդպես, հենց նոր իր բույնը հյուսած հայոց կանաչ բարդուն հանգչող կոտունը, հովի շոյանքից խենթացած, հանկարծ երկինք կալանա՝ սադափե փետուրները իբրև սաղմոսներ, օրհներգություններ շաղ տալով երկունքի սրբազան ցավերով բռնված դաշտերին, և ապա ընկեր կփնտրի՝ կյանքի անհատնում բերկրանքը կիսելու համար:

Դուք՝ հնձվոր ու սերմնացան: Մենք՝ արտ ու բարդի:

Դուք անխոնջ, բարի մշակներ տքնումի, վատնումի սովոր, ու մենք լոկ շիթը Ձեր լուսե հավատի: Մենք փոքրիկ մի այգի, ու Դո՛ւք ամեն շիվի ու շյուղի, բողբոջի ու ծաղկի համար դողացող այգեպան:

Գուցե արտում կղզյակներ՝ եմ մնացել ու լեցուն հասկերի կողքին մրիկներ՝ էլ կան: Եվ կամ գուցե այգում դալարուն շիվերի կողքին կան հաս չորացած ճյուղեր:

Հնարավոր է:

Սակայն սիրով ապառաժն անգամ վարդաատան կղաղնա, համբերությամբ և աշխատանքով անապատը՝ այգեստան:

Հայտնություն չէ սա, ոչ էլ նորություն: Ամենքս գիտենք և հավատում ենք:

Բայց ամենից ավելի հավատում է այգեպանը, որ յուրաքանչյուր գալիք տարի այ-

գուն, ծառ ու ծաղկին առատություն է բերում, լիություն բաշխում:

Մենք՝ անմշակ հող ենք. եթե գարի ցանեք՝ գարի կբուսնի, ցորեն ցանեք՝ ցորեն: Սակայն հողն էլ պետք է հարմար լինի: Կավահողի մեջ գարի ցանվի թե ցորեն՝ մեկ է, ոչինչ չի բուսնի: Այդ ճշմարտություն է:

Սերմնացանը Դուք եք, Վեհափառ Տե՛ր:

Եթե հունդը լիաբուն շատ տաք (ի՛նչ փուլթ, թե ոմանք էլ ապառաժների վրա կընկնեն)՝ հունձը վստահաբար առատ կլինի:

Արտի, այգու համար նույնպես խնդություն է, երբ այգեպանը գոհ է մնում և ոչ դատարկաժեն:

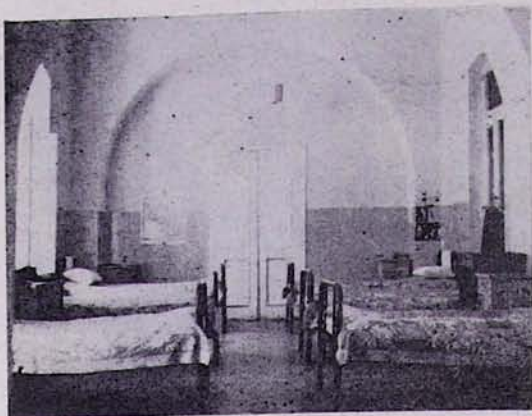
Վեհափառ տե՛ր,

Մենք կաշխատենք, չենք խնայի ոչինչ, որ, Դո՛ւք և սիրելի դասախոսներ, գոհ մնաք: Թերևս միակ հնարավորը, որով մենք հատուցած կլինենք մեր երբեք չհատուցվելիք պարտքը: Եվ մեզանից յուրաքանչյուրը պետք է որ երջանիկ զգա իրեն և հպարտ, որ իրեն տվածի փոխարեն հատուցվի, եթե ոչ տրվածի, գոնե կարողացածի չափով...

Վեհափառ Հա՛յր

Ամավերջի այս հուզիչ պահին օրհնեցեք մեզ՝ Ձեր հոգևոր զավակներին, և ընդունեցեք մեր որդիական ամենախորին երախտագիտությունը այն բոլորի համար, ինչ տվեցիք մեզ այս տարի էլ որպես հավատք, ոգի և պատգամ:

Թույլ տվեք, հանուն ուսանողության մատչեմ ի համբույր Ձեր ու Աջինք:

Հոգևոր ճեմարանի ննջարանը

Ա լսարանի ուսանող Հովհ. Գրվրգյանը մեներգեց Վարդավաթի «Այսօր ցնծա» տաղը:

Այնուհետև հոգևոր ճեմարանի տեսուչ հոգ. տ. Ներսես Ծ. վրդ. Պողոսյանը հանդես եկավ 1966—1967 ուսումնական տարեշրջանի ընդհանուր պատկերը ներկայացնող բովանդակային և խնամքով գեղարվեստական, որը լույս է տեսել «Էջմիածին» ամսագրի սույն համարում (էջ 8—13):

Զեկուցագրի ավարտին տեսուչ-վարդապետը մրցանակների ներկայացրեց անունները հետևյալ աշակերտների, որոնք իրենց ուսումնական առաջադիմությամբ հանդիսացել էին առաջավորներ՝ գրավելով առաջին և երկրորդ տեղերը իրենց դասարաններում:

Բ լսարան

Առաջին տեղ—Վրեժ սրկ. Ներսիսյան
Երկրորդ տեղ—Հովսեփ սրկ. Հակոբյան

Ա լսարան

Առաջին տեղ—Հովհաննես Գրվրգյան
Երկրորդ տեղ—Արարատ Գալստյան

Գ դասարան

Առաջին տեղ—Ղազարոս Կյուրեղյան
Երկրորդ տեղ—Վարդան Տյուլեկյան

Բ դասարան

Առաջին տեղ—Սամվել Եղիազարյան
Երկրորդ տեղ—Տիգրան Սահակյան

Ա դասարան

Առաջին տեղ—Հակոբ Խաչատրյան
Երկրորդ տեղ—Հակոբ Բյուրեղյան

Հոգևոր ճեմարանում ուսման մեջ առաջավորները նվեր ստացան Վեհափառ Հայրապետից՝ աջահամբույրով, ներկաների ջերմ

ծափերի և շնորհավորանքների ներքո:

Արտադասարանական աշխատանքների համար մրցանակների արժանացան Ա լսարանից Հովհ. Գրվրգյանը և Արարատ Գալստյանը՝ ծաղկամշակության մեջ: Արարատ Գալստյանը արժանացավ մի այլ մրցանակի ևս՝ եկեղեցասիրության մեջ:

Մրցանակաբաշխության ավարտին Վեհափառ Հայրապետը օրհնության հայրական խոսք ասաց հոգևոր ճեմարանի տեսչության և դասախոսական կազմին՝ ճեմարանում կատարած բարեխիղճ և շինարար հոգևոր, դաստիարակչական, կրթական աշխատանքների համար, և ուսանողությանը՝ իրենց ջանասիրության, կարգապահության և եկեղեցասիրության համար:

Վեհափառ Հայրապետի արտից բխած պատգամն ու խրատականը ջերմորեն ընդունվեցին հոգևոր ճեմարանի տեսչի, դասախոսական կազմի և ուսանողության կողմից՝ որպես հայրապետական հրահանգ և պատվեր՝ համաշխկա ուսումնական տարում չթուլացող եռանդով, նվիրումով և արդյունավորությամբ շարունակելու նվիրական այն գործը, որ հոգևոր ճեմարանին է:

Հոգևոր ճեմարանի ամսվերջի հանդիսությունն ավարտվում է խմբովին երգված տերունական ատրոթով և Վեհափառ Հայրապետի «Պահպանիչ»-ով:

Ժամը 3-ին ճեմարանի սեղա:հատանը ուսանող և դասախոս հավաքվում են նույն սեղանի շուրջ, ուսումնական տարին փակելու համար նոր առաջադրանքներով, նոր հոգսերով և նոր ներշնչանքով, ամառային արձակուրդներից հետո:

Հոգևոր ճեմարանի խոհանոցը

